

ความเชื่อ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากคด อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

พระศรีอริยเมตไตรย แล้วพยายามจะชักนำประชาชนเข้าไป มาถามว่า “เป็นไปได้ไหม?” เรียบอกพระศรีอริยเมตไตรยนะเนะ เป็นการที่พระพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้ ว่าศาสนานี้ ๕,๐๐๐ ปี หหมดไปแล้ว เว้นสูญกลับ ไม่มีพุทธศาสนา แต่โลกนี้เจริญขึ้นมาพระศรีอริยเมตไตรยถึงจะมากเกิด พระศรีอริยเมตไตรยยังไม่ได้เกิดเลย แล้วสร้างมูลนิธอะไรกันขึ้นมา เห็นไหม ยังไม่มีเลย

อย่างเช่นพวกเรานี้ ว่าวันนี้หิวข้าว หิวข้าวคือความทุกข์ใจ หิวข้าว อดไว้นะอย่าเพิ่งกิน ไปกินตอนพระศรีอริยเมตไตรยได้ไหม?...มันไม่ใช่อย่างนั้น ตอนนี้หิวข้าวก็ควรกินข้าว ก็ว่าถ้าตอนนี้เรามีความทุกข์อยู่ ในเรื่องของศาสนานี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ไว้ มันอันเดียวกัน ธรรมะอันเดียวกันนะ ทุกพระพุทธเจ้าเลยจะตรัสรู้ร้อยล้านอันนี้ อันเดียวกัน เพราะว่าถ้ามันต่างกัน หรือว่ามันมีมากกว่า เกินกว่านี้ มันจะไปแก้ตรงทุกข์นี้ไม่ได้

เห็นไหม ผู้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม มันถึงแก้ตรงทุกข์ได้พอดี ฉะนั้นว่า ถ้าพระศรีอริยเมตไตรยก็ธรรมะอันนี้ แล้วปัจจุบันสำหรับตั้งอยู่ข้างหน้า ทำไมเราไม่กินข้าว ทำไมเราไม่เริ่มเอาธรรมนั้นใส่หัวใจ ทำไมต้องรอไปข้างหน้า นี่เขาพูดถึงใจ พูดถึงว่า “จริงหรือไม่จริง?” เรียบอก “จริง” จริงโดยแน่นอน เพราะพระพุทธเจ้าตรัสอะไรไว้ไม่มีพลาดหรอก ไม่มีพลาดเลย พวกเราถึงได้ยึดกันว่าเป็นเรื่องจริง ถึงเวลาทำบุญกัน เห็นไหม ทำบุญแล้วว่า “ถ้ายังไม่ได้สิ้นกิเลส ก็ขอให้พบพระศรีอริยเมตไตรย”...ก็ได้อยู่ ถ้าได้พบพระศรีอริยเมตไตรยโดยความเป็นจริง

แต่มันเป็นการคาดการณ์หมาย สมมุติว่าหิวข้าวปัจจุบันนี้ไม่กิน แล้วจะไปกินข้างหน้า อันนั้นอันหนึ่ง แล้วที่ว่าถ้าพระศรีอริยเมตไตรยเราระลึกถึงนี้ มันจะเป็นโทษหรือ? ไม่เป็น ไม่เป็นโทษ แต่ในการที่ว่าเราลืมหิวปัจจุบันนี้ไง เราจะไปเอาข้างหน้านั้น พอเราจะไปเอาข้างหน้านั้น เราก็ก

หวังไปข้างหน้านั้น พอหวังไปข้างหน้านั้นทำให้ปัจจุบันนี้ก็เสียไป ประโยชน์ของปัจจุบันนี้ควรจะได้ก็ไม่เอา จะไปเอาข้างหน้า แล้วข้างหน้าก็ยังไม่รู้ว่าจะได้จริงหรือไม่จริง

ถ้าอย่างนั้นแล้วที่ว่าเวลาเขาเข้าเรื่องพระพุทธเจ้ามาสั่งมาสอนในพระไตรปิฎกล่ะ?

พระพุทธเจ้ามาสอน เห็นไหม แล้วเทศนามาสอนนาคิดะ อันนั้นถือว่าเป็นบุญเป็นกรรมร่วมกันมา ถึงได้มาสั่งมาสอนกัน แต่ที่ว่าท้องกัสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมาสอนหลวงปู่มนัมาอะไรนั้น มา...มาได้ มาโดยสมมุติไง มาโดยขันธัง ในเมื่อมีขันธอยู่ก็มาโดยขันธใช่ไหม ถ้าจะว่าสิ่งที่ว่า พระศรีอริยเมตไตรยเป็นไปไม่ได้...เป็นไปไม่ได้

แล้วถ้าเป็นไปไม่ได้ทำไมเราเชื่อกัน ที่ว่าพระพุทธเจ้ามาสอน มาในฉานัง ต้องมาในฉานะ ไม่ใช่มาในปัจจุบันนี้ คือว่าถ้าพระศรีอริยเมตไตรยก็พระศรีอริยเมตไตรย แล้วที่ว่าพระสารีบุตร พระอะไรที่ว่าเขาเข้าทรงกัน จะมีนะทางอีสานตอนนี้เขาเข้าทรงกัน พระสารีบุตร พระอะไร พระอรหันต์นะ พระอรหันต์พอสิ้นไปแล้ว สิ้นกิเลสไปแล้วเป็นอันว่าจบกัน

นี่มันเป็นอันเดียวกัน อันเดียวกันคือว่าเป็นกระบวนการเดียวกัน เรื่องพระศรีอริยเมตไตรย นี่หนึ่ง เรื่องที่ว่าพระอรหันต์ที่สิ้นไปแล้วมาทับทรงนี้ มาให้เราเคลิบเคลิ้มไป อันนั้นมันเป็นการไม่จริง ไม่จริงเพราะอะไร? เพราะว่าพระอรหันต์สิ้นไปแล้วคือสิ้นไป ตายไปแล้วใช่ไหม พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่นี้ ยังมีชีวิตอยู่ แต่พอตายไปแล้วไม่กลับมาประทับทรงอีกเด็ดขาด เป็นไปไม่ได้ที่กลับมาประทับทรง

แต่ที่ว่ามาสอนครูบาอาจารย์ เวลาธรรมมันเกิดมาสอนนั้น เพราะอะไร? เพราะว่าเราเข้าฉานใช่ไหม ผู้ที่เข้าฉานสมาบัติหรือผู้ที่ประพฤติปฏิบัติอยู่ ใจนี้เป็นฉานอยู่ พอเป็นฉานอยู่จิตมันไม่ใช่จิตธรรมดาอย่างนี้ จิตธรรมคานี้เป็นจิตปุณฺณ จิตปุณฺณมันเป็นสมมุติล้วน ๆ

อันนั้นก็สมมุติ แต่สมมุติที่ว่าใจนี้เริ่มทำสมาธิเข้าไป พอใจเริ่มทำสมาธิเข้าไป ใจนี้สงบเข้าไป เป็นฉาน พอเป็นฉาน อันนี้ก็สมมุติอันหนึ่ง สมมุติอันหนึ่งก็เข้ากับที่ว่าหลวงปู่มนัสงสัยไง สงสัยว่าพระพุทธเจ้าสิ้นไปแล้วพระพุทธเจ้ามาสอนได้อย่างไร? ครูบาอาจารย์สิ้นไปแล้ว

มาสอนได้อย่างไร? ก็มาในสมมุติไง มาในชั้นที่ชั้นละเอียดยกจากภายใน มาในชั้นอันนั้น มาต่อกัน

แต่ก็มาโดยเฉพาะเจาะจง มาเฉพาะเจาะจง เป็นประโยชน์อันนั้นถึงได้มา อย่างที่ว่านี่ เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรมประพฤติปฏิบัติธรรมขึ้นมา ได้ธรรมขึ้นมาที่ ว่าอนุโมทนาด้วย มาสาธุการด้วย นี่มาได้อย่างไร มันมาได้ต่อเมื่อถ้ามาด้วยประโยชน์เฉพาะหน้าอันนั้น แต่ด้วยเป็นประโยชน์ ไม่ใช่เป็นประโยชน์ทำให้คนเคลิบเคลิ้ม

อย่างเช่นที่ว่าเราประทับทรงกันอย่างนั้นนะ ว่าเป็นพระสารีบุตรมาประทับทรง มันทำให้คนเคลิบเคลิ้ม ทำให้คนหลงใหล มันเป็นโทษ มันไม่เป็นประโยชน์ เป็นโทษว่า เป็นการที่ว่าไม่ชวนชวยในการกระทำของตัวเอง ไม่พึ่งตนเอง ไม่เป็นปัจจัยตั้ง ไม่เป็น อุดตา หิ อุดตโน นาโถ ไม่ใช่หลักธรรม มันไม่ใช่หลักธรรมหลักวินัย มันออกจากนอกหลักธรรมหลักวินัยไป อันนั้นมันก็เป็นไปทำให้ไปอีกเรื่องหนึ่ง

แต่ถ้าหลักธรรมหลักวินัย คนที่ประพฤติปฏิบัติอยู่ ลังเลสงสัยอยู่ในธรรม นี้อยู่ในกรอบเห็นไหม ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ทำประพฤติปฏิบัติอยู่ให้ใจเข้าไปถึงธรรม แต่เข้าไปแล้วถึงจุดที่ความสงสัยอยู่ นี่การสอนกันโดยธรรมภายในใจ ถ้าธรรมเกิด ๆ การสอนกันจากภายใน อันนั้นมันเป็นประโยชน์ ความเป็นประโยชน์อันนั้น ถึงจะมาโดยเฉพาะว่าเป็นประโยชน์ ถ้ามาได้นะ

แต่ถ้าไม่มีวาสนาบารมีมันก็เป็นไปไม่ได้ บางคนประพฤติปฏิบัติไปสิ้นถึงกิเลสก็มีนะ ที่ว่าไม่เคยเห็นสิ่งต่าง ๆ ใจสุดไปไง อย่างพระจกขุบาล เห็นไหม ที่ว่าพระจกขุบาลเป็นสุกวิปัสสโก ไปเรื่อย ๆ ไปเรื่อย ๆ ไปจนถึงที่สุด จนดวงตาแตกออกไป จูพบันถกนั้นมีฤทธิ์มีเดช เพราะสำเร็จแล้วมีอภิญญา ๖ นั้นมหาบันถก จูพบันถก มหาบันถกไม่มี จูพบันถกมี เวลาทำขึ้นไป สิ้นสุดของธรรมแล้วอันนั้นมี แต่จกขุบาลนี้เวลาสิ้นไป ๆ ทำปฏิบัติไป ๆ จนขนาดว่าตานี้เจ็บ ไปหาหมอ หมอว่าถ้าไม่รักษาแล้วจะตาบอด นี่ก็พึ่งหมอภายนอก นี่สุกวิปัสสโกไป โดยที่ที่ไม่เห็นสิ่งใด ๆ เลย แต่ก็สิ้นสุดกิเลสได้

นี่ถ้าไม่มีบุญกุศลได้สะสมกันมา ได้ทำกันมา ไม่มีบุญกุศลอันนั้น ไม่เจาะจงได้สร้างกันมา จะมาเกื้อกูลกันได้อย่างไร? มันเกื้อกูลกันได้โดยสายบุญกุศลที่สะสมกันมาอันหนึ่ง ด้วยสายของกรรม แล้วก็เป็นประโยชน์ที่ว่าสร้างแล้วจะเป็นคุณประโยชน์ขึ้นมาจากการมาบอกกล่าว มาสั่งมาสอนนั้นอีกอันหนึ่ง อันนั้นถึงว่าถ้ามาได้มาด้วยทางนั้น

แต่ไม่ใช่มาโดยปกติ จิตปกตินี้ จิตปกตินี้ไม่เห็น ต้องทำจิตเข้าไปจนเป็นฌาน ฌานคือส่งออก เป็นการส่งออก รับรู้อย่างสิ่งต่าง ๆ ถ้าเป็นสมาธิก็เป็นอุچارสมาธิ จิตนี้เข้าไป แล้วออกมา แล้วพอดีถึงเลสงสัย หรือสงสัยสิ่งใด กำหนดจิตตาม จิตตามกำหนดจิตอันนั้น อันนั้นเป็นประโยชน์ของคนนั้น แล้วเขาไม่มาพูดออกมาโดยที่ว่าออกมาหาผลประโยชน์

สิ่งที่เขามาเนี่ยคือว่าเขาหาผลประโยชน์ เขาหาผลประโยชน์ด้วย แล้วเขาพยายามจะหาคนเข้ามาเป็นผู้เลื่อมใสในศาสนา ถึงว่าปัจจุบันนี้หิวข้าวอยู่ เราไม่กิน เราไปเชื่อว่าจะต้องไปหวังอนาคตนั้น พระศรีอริยเมตไตรยจะมาเกิดอย่างนั้น เราจะไปพบคอนั้น เพราะปฏิบัติแล้ว ทั้ง ๆ ที่ถ้าเขาพูดอยู่ในเรื่องปฏิบัติ เขาก็บอกอยู่นะว่ามันก็การสอนเหมือนกัน สอนเรื่องทาน ศีล ภาวนาเหมือนกัน แต่อ้างพระศรีอริยเมตไตรยไป

พระศรีอริยเมตไตรยยังไม่ได้มาตรัสรู้อยู่ ยังไม่มีเหตุอยู่ ยังเป็นเรื่องของอนาคตอยู่ เอาปัจจุบันนี้อ้างไป ๆ เห็นไหม ปัจจุบันนี้หิวแล้วไม่กิน แล้วเรื่องของการที่ว่า ถ้าอย่างนั้นไป สิ่งนั้นไอนั้นไม่มา ไม่มีมา มันก็เป็นไปไม่ได้...มันมีมา แต่มีมาก็เป็นเฉพาะบุคคล มีมานะ อย่างที่ว่าพระอรหันต์ที่สิ้นไปแล้วเขากลับมาสั่งมาสอนนี้ เป็นเพราะบุคคลเป็นผู้สร้างสมบารมีมา บุคคลนั้นเป็นผู้ที่สมควร แล้วสิ่งที่เป็ประโยชน์ต้องเป็นประโยชน์ เป็นคุณประโยชน์ เป็นขั้นเป็นตอนด้วย ถึงจะมาพบมาเห็นเป็นครั้งเป็นคราว

ถ้าเราไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ เราไม่ได้ศึกษาเอาไว้เลยนี้ มันก็โดนเขาหลอกทั่ว ๆ ไป โดนเขาหลอกตลอดไป หลอกแล้วก็ไปตามเขา ๆ นะ โดนเขาหลอก ฟังสิ! เราก็มีกิเลสหลอกตัวเองอยู่ชั้นหนึ่งแล้ว แล้วทำไมต้องให้คนอื่นมาหลอกอีกชั้นหนึ่ง ทำไมเราไม่เชื่อหลักธรรม หลักธรรมไว้ในพระไตรปิฎกก็สอนไว้อย่างนั้นแล้ว ถ้าอย่างไรพระไตรปิฎกก็มีอยู่ ในพระไตรปิฎกมีอยู่...

(เทปสิ้นสุดเพียงเท่านั้น)